

obavijestio posljednjega vozara o skinutom pouzecu, za vraćanje naplaćenog iznosa pouzeća pasivno je legitimiran samo tuženi kao posljednji vozar, te je jedino on ovlašten da traži od "Lufthanse" eventualno pogrešno doznačeni iznos koji "Lufthansa" drži bez osnove, jer prema nalogu prvog vozara posljednjem vozaru "Lufthansa" sporni iznos nije dužna platiti prvom vozaru, tj. Kompaniji "SAS".

N.P.

VIŠI PRIVREDNI SUD SR HRVATSKE

Drugostepena presuda od 25.V 1968.

Vijeće: Gabro Badovinac, dr Ernest Vajić, dr Josip Rucner

Zajednica lučkih poduzeća - Članstvo u Zajednici lučkih poduzeća je obavezno - Visinu članarine utvrđuje organ Zajednice ovlašćen prema Statutu - Ova članarina je obavezna za sve članove Zajednice - Okolnost da Zajednica ne izvršuje svoje zadatke nije dovoljan razlog za istupanje iz njenog članstva - Član Zajednice koji tvrdi da Zajednica ne ispunjava svoje zadatke ima pravo posebnom tužbom ostvariti svoje pravo, ali ne istupiti iz Zajednice

Medju strankama je sporno da li je tuženi - poduzeće "Lučki pretovar" dužan platiti tužitelju - "Zajednici lučkih poduzeća" članski doprinos.

Rješavajući o sporu prvostepeni sud je udovoljio tužbenom zahtjevu u cijelosti, jer je nakon provedene rasprave i izvedenih dokaza utvrdio da je tuženi dužan platiti doprinos tužitelju obzirom na propise iz člana 28, stav 2, i člana 31. Zakona o iskorištavanju luka i pristaništa. Tuženi kao poduzeće za lučko-pretovarne usluge obavezno se učlanjuje u Zajednicu, pa odluka tuženoga poduzeća da se isčlani iz tužilačke Zajednice nema nikakvog učinka. Visina doprinosa za 1968. određena je financijskim planom za 1968. godinu u iznosu od 83.413.- dinara za cijelu godinu, pa mjesečni iznos članskog doprinosa iznosi 1/12 navedene svote. Odluke donijete na sastanku upravnog odbora tužilačke Zajednice od 24.I 1968. - na kome je jednoglasno usvojen financijski plan tužilačke Zajednice za 1968. godinu - valjane su i donesene na pravilan način u smislu Statuta Zajednice lučkih poduzeća u Splitu, jer je odnosnoj sjednici prisustvovala natpolovična većina.

Tuženikove prigovore da tužitelj nije izvršivao svoje zadatke sud nije uzeo u obzir, jer obzirom na propis

člana 31. Osnovnog zakona o iskorištavanju luka i pristaništa tuženi je dužan plaćati doprinos, a izneseni prigovori zasebno su pitanje koje se ne može rješavati u predmetnom sporu.

Tuženi žalbom pobija presudu zbog povreda formalnog i materijalnog prava, i predlaže da se pobijana presuda preinači, a tužitelj odbije sa zahtjevom, odnosno da se presuda ukine i stvar vrati prvostepenom sudu na ponovno raspravljanje i sudjenje.

Povredu prava tuženi vidi u tome što smatra da sud nije ocijenio navode tuženoga iz kojih razloga je donio odluku o istupanju tuženoga iz Zajednice lučkih poduzeća, tj. da se nije osvrnuo na činjenicu da tužiteljeva administracija nije izvršila osnovne zadatke iz člana 28. i 30. Osnovnog zakona o iskorištavanju luka i pristaništa, i iz člana 7. Statuta tužitelja. Smatra da je tužba neosnovana, jer tužitelj nije ispunio svoje zakonske i statutarne obaveze, pa smatra da ne može nitko biti prisiljen da plaća "nerad", pa ma o kom se "neradniku radilo".

U odgovoru na žalbu tužitelj pobija navode i prijedloge žalbe i predlaže da se žalba tuženog odbije i pobijana presuda potvrdi.

Žalba tuženoga nije osnovana.

Rješavajući spor prvostepeni sud je proveo sve dokaze i utvrdio odlučne činjenice za pravilno rješenje spora, pa je na temelju tako utvrđenog činjeničnog stanja donio presudu koju je jasno i iscrpno obrazložio. Utvrđeno činjenično stanje i obrazloženje pobijane presude ovaj sud u cijelosti prihvaća.

Tvrđnja žalbe da je tuženi donio odluku o istupanju iz tužiteljske Zajednice, jer tužiteljeva administracija nije izvršila zadatke iz člana 28. i 30. Osnovnog zakona o iskorištavanju luka i pristaništa i člana 7. Statuta nema utjecaja na obavezu tuženoga da kao član Zajednice u smislu financijskog plana, koji je donesen na pravilan način, plaća određenu članarinu. U smislu člana 5. Osnovnog zakona o iskorištavanju luka i pristaništa (Sl. list SFRJ broj 2/68.) Općinska skupština osniva Zajednicu poduzeća luka i poduzeća za lučko-pretovarne usluge sa svog područja (Zajednicu lučkih poduzeća). U smislu odredaba člana 28. Zakona u Zajednicu se obavezno učlanjuju poduzeće luke i poduzeće za lučko-pretovarne usluge, a sredstva Zajednice formiraju se u smislu člana 31. iz doprinosa radnih i drugih organizacija udruženih u Zajednicu.

Zakon o iskorištavanju luka i pristaništa i Statut tužitelja nema odredaba o mogućnosti jednostranog istupanja pojedinih članova, jer članstvo je obavezno. Pitanje prestanka Zajednice nije predmet spora, pa stoga odluka organa upravljanja tuženoga za istup iz članstva Zajednice nema djelovanja na prestanak obaveze za plaćanje doprinosa.

Okolnost na koju se poziva tuženi da tužitelj nije udovoljio zahtjevu iz člana 28, stav 1. Zakona o iskorištavanju luka nema utjecaja na obavezu plaćanja doprinosa, pa ta okolnost može poslužiti tuženome samo da pokrene posebno postupak za prestanak Zajednice. Sve dok Zajednica kao organizacija postoji, postoji i obavezno članstvo, a s tim u vezi i obaveza plaćanja doprinosa, pa je stoga valjalo presuditi kao u dispozitivu.

G.B.

VIŠI PRIVREDNI SUD SR HRVATSKE

Drugostepena presuda od 13.VI 1968.

Vijeće: Zvone Rihtman, Gabro Badovinac, prof.dr Vladislav Brajković

Brodski agent - Izdavanje teretnice - Troškovi izdavanja teretnice - Brodski agent je ovlašćeni zastupnik brodarov u pogledu svih prava i obaveza nastalih u vezi s boravkom broda i vršenjem operacija broda u luci - Agent je ovlašćen vršiti sve poslove koje je brodar u vezi s operacijom broda dužan vršiti, pa je tako ovlašćen i na izdavanje teretnice - Za izdavanje teretnice brodar nije ovlašćen od krcatelja tražiti bilo kakvu naknadu - Dužnost izdavanja teretnice ne ovisi o okolnosti da li je bila izdana posebna potvrda o ukrcaju, niti da li je ta potvrda bila uredna - Prema tome brodar nema prava na troškove izdavanja teretnice iako je prethodno bila izdana neuredna potvrda o ukrcaju, pa agent traži da mu zapovjednik potvrdi u kakvom je stanju teret primio na brod

Medju strankama je spor o tome da li je tuženik-krcatelj - dužan platiti tužitelju - brodarovom agentu - troškove radiograma kojim je tužitelj, povodom tuženikovog zahtjeva da mu tužitelj izda teretnicu, tražio od broda "Otchi River" potvrdu o urednom ukrcaju tereta.

Tužitelj tvrdi da je tuženik tražio izdavanje teretnice na temelju potvrde o ukrcaju koja nije bila potpisana od brodskog zapovjedništva, pa je stoga bila neuredna; tvrdi takodjer da je radiogram uputio po telefonskom nalogu neidentificiranog tuženikovog službenika, da to učini po nalogu i